

Dr. Fazekas Tamás, ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: IV/00739-5/2021

Alkotmánybíróság

Hivatkozási szám: IV/739-4/2021.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Érkezett: 2021 MÁJ 21.

Példány:

Kezelőiroda:

Melléklet:

1
5 db

Ju

[1] Alulírott [REDACTED] (magyar állampolgár, született: [REDACTED]
[REDACTED] a továbbiakban: **Indítványozó**); már csatolt meghatalmazás útján
jogi képviselője, dr. Fazekas Tamás, ügyvéd [REDACTED]

útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról
szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: **Abtv.**) 27. § (1) bekezdése alapján, a fenti
számú hiánypótlási felhívást teljesítve (a megfelelő kiegészítéseket a beadvány
szövegében aláhúzva tüntetve fel), az eredetivel egységes szerkezetben az alábbi

alkotmányjogi panasszal

fordul a tisztelt Alkotmánybírósághoz.

[2] Indítványozó kéri annak megállapítását, hogy a **Kúria Kfv.IV.37.710/2020/4. sz. ítéletével** (a továbbiakban: **Ítélet**) **elbírált egyedi ügyben** – a mely hatályában tartotta az indítványozó keresetét elutasító Fővárosi Törvényszék 110.K.701.858/2020/8. számú ítéletét – **sérült az Alaptörvény V. cikk bekezdésében foglalt jogos önvédelemhez fűződő joga, s ezért kéri, hogy az Ítéletet Fővárosi Törvényszék ítéletére kiterjedően a Tisztelt Alkotmánybíróság semmisítse meg.**

I. A TÉNYÁLLÁS ÉS A MEGELŐZŐ JOGI ELJÁRÁS ÖSSZEFOGLALÁSA

[3] Indítványozó és két egyetemi hallgatótársa 2016. április 30-án segítséget nyújtott a campuson csoporttársuknak az őt követő, majd reá támadó férjével szemben, aki megszegve a korábbi zaklatások miatt elrendelt megelőző távoltage szabályait, feleségét magához akarta bilincselni. A támadót Indítványozó és társai rövid dulakodás után földre vitték, a sértett rendőrt hívott és a rendőrség kiérkezéséig a támadót földön tartották, rajta és az Indítványozón felületi hámsérülések keletkeztek. Indítványozót és két évfolyamtársát a rendőrség a támadóval együtt előállította a Budapesti Rendőr-főkapitányság XI. Kerületi Rendőrkapitányságra, ahol Indítványozót gyanúsítottként kihallgatták.

A Budapesti XI. és XXII. kerületi Ügyészség B.XI. 4291//2016/1-I. számú határozatában az Indítványozó ellen indított büntetőeljárást a jogos védelemre hivatkozó panasz alapján azért szüntette meg, mert *„gyanú közlésére megalapozatlanul került sor, mivel nemcsak a gyanúsítás időpontjáig, hanem az azt követően beszerzett vallomások alapján sem merült fel adat a [REDACTED] szemben fellépő férfiak, így [REDACTED] kihívóan közösségellenes cselekvősege, illetve ilyen cselekvésre irányuló szándékára vonatkozóan”.*

[4] Itt részleteiben nem elemzett eljárásokban Indítványozó panasszal élt a Független Rendészeti Panasztestületnél (FRP), mely 116/2016. (VII. 07.) számú Állásfoglalásában annak jelen ügyben releváns részében akként adott helyt, hogy noha Indítványozó előállítását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33.§ (2) bekezdés b) pontja, bűncselekmény (egyszerű) gyanúja megalapozta, az aránytalan volt, sértette az Rtv. 15.§-át. Ezt követően az Országos Rendőr-főkapitány első, 2016. szeptember 16-án kelt 29000-105/111/9/2016.P. határozatában Indítványozó panaszát elutasította ekörben azért, mert álláspontja szerint az előállítást a Rtv. 33.§ (1) bekezdés a) pontja alapozta meg, vagyis az Indítványozót szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten érték. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (FKMB) 20.K.34.183/2016/8. számú ítélete, majd a Kúria ezt hatályában fenntartó, Kfv.II.37.129/2018/6. számú, Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett jogerős ítélete (egyedi azonosító K-KJ-2019-1091, kelt 2019. március 13., a továbbiakban: Közzétett Határozat) ezen érvelést elvette a határozat hatályon kívül helyezése és a közigazgatási hatóság új eljárásra kötelezése mellett. Az Országos Rendőr-főkapitány 2019. június 5-én kelt 29000/105/111- 2/2016. számú, második határozatának indokolása szerint, mellyel az azt felülvizsgáló Fővárosi Törvényszék 110.K.701.858/2020/8. számú ítéletében, valamint a Kúria jelen alkotmányjogi panasszal támadott Ítélete is egyetértett, végül az FRP eredeti álláspontjára helyezkedett és bár a panasznak a rendőség helyt adott, az indítványozó keresetét elutasították.

[5] A Közzétett Határozat helyben hagyta a FKMB FRP által is hivatkozott, 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH.2013.B13) vizsgáló ítéletét, Indítványozó sikertelenül hivatkozott arra, hogy az FT ítélete ellenétes a Legfelsőbb Bíróság BH1990. 326. sz. és EBH2009. 1938. számú, továbbá a Kúria EBH2017. B.10. számú elvi döntésében kifejtett álláspontjával is.

A Közzétett Határozat elvi tartalma még nem ismert, annak releváns megállapításai: *„A bíróság döntéshozatala során figyelembe vette a tettenérés értelmezésének büntetőjogi gyakorlatát is, amikor utalt a Be. 127. § (3) bekezdésére, ahhoz fűzött kommentárra, a 13/2013. számú büntető elvi határozat (EBH.2013.B13) magyarázatára.*

¹ a <https://eakta.birosag.hu/anonimizalt-hatarozatok> nyilvános keresője alapján

Mindezek alapján jelentőséget tulajdonított annak, hogy a tetten érésnek a folyamatosság, a megszakítás nélküliség mellett szükségszerű eleme az is, hogy annak keretében sor kerüljön az elkövető fizikai ráhatással történő üldözésére, elfogására, visszatartására. A bíróság releváns elemnek tekintette, hogy felperes és társai értesítették a rendőrséget, a kiérkezésüket várva tartották vissza a társuk férjét, aki korábban megtámadta a feleségét. Épp a felperesi kifogás kapcsán és a tényállás tükrében vizsgálta azt is a bíróság, hogy a Be. 127. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfeleltethető-e a felperesi magatartás, amely kizárja a szándékos bűncselekmény elkövetését. (...)

Az a körülmény, hogy a rendőrök azt észlelték, hogy egy férfi a földön fekszik, akit három másik a földre nyom, továbbá az, hogy a felperesi, jogos védelemről és a tettes elfogásáról szóló előadásától eltérő körülmény feltárása ott a helyszínen - a rendőri jelentés szerint - nem került sor, azt igazolja, hogy a kiérkező rendőrök szándékos bűncselekmény elkövetését nem észlelhették, s ez nem szolgálhatott alapul számukra a felperes előállítására."

Az Ítélet elvi tartalma a következő: „Az előállítás jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés b) pontja alapján a jogos védelmi helyzet, mint a cselekmény büntetendőségét kizáró okra hivatkozás esetén is fennállhat, ha a helyszínen tapasztalt körülmények felvetik a bűncselekmény elkövetésének egyszerű gyanúját. Az előállítás jogszerűségét nem a Btk. és a Be. szabályai, hanem az intézkedés helyszínen felvett rendőri jelentésben foglaltak alapján kell vizsgálnia az alperesnek, mely a jogalap fennállása esetén is minősülhet jogellenes intézkedésnek, ha az nem felel meg az arányosság követelményének."

A Közzétett Határozat megállapítja a jogos védelmi helyzetet és kizárja a tettenérést, az Ítélet a jogos védelmi helyzet dacára lehetővé teszi azt, hogy az előállításkor bűncselekmény (egyszerű) gyanúja esetén a helyszínen a rendőr mérlegelje az előállítás arányosságát.

II. AZ INDÍTVÁNYTÉTELI JOGOSULTSÁG ALÁTÁMASZTÁSA

[6] Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

[Érintettség]

[7] Indítványozó az Abtv. 1. § a) és a 27.§ (2) bekezdés a) pontjai értelmében a Kúria fenti Ítéletével elbírált egyedi ügyben érintett természetes személy, az eljárás felperese.

[Jogorvoslatok kimerítése]

[8] Az Ítélet a közléssel jogerőre emelkedett, azzal szemben **további jogorvoslatnak helye nincs**, így az Indítványozó számára az alkotmányjogi panaszon kívül más jogorvoslati lehetőség már nem áll rendelkezésre, a Kúria ítélete ellen a közigazgatási perrendtartásról szóló 2016. évi I. törvény 116.§ (1) bekezdés d) pontja kizárja a további felülvizsgálat lehetőségét is.

Ugyanakkor kötelességünk tájékoztatni a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy Indítványozó jogi képviselője útján a Bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bsz.) 41/B.§ (1) bekezdése és a 41/C.§ (1) bekezdése alapján jogegységi panaszt nyújtott be az Ítélettel szemben, mert az álláspontja szerint ellentétes a Közzétett Határozattal. Figyelemmel arra, hogy e jogintézmény alkalmazási és ezen panaszok befogadási gyakorlata, valamint a vonatkozó alkotmánybírósági gyakorlat még sem ismert, ezért Indítványozó jogi képviselője azt hatékony jogorvoslatnak nem tekintheti, ügyvédi kötelességének megfelelően a rendelkezésre álló Abtv. szerinti 60 napos határidőtől tovább eltekinteni nem tud. A Kúria a jogegységi panaszt mindazonáltal elutasította Jpe.I.60.006/2021/2. számú végzésével, mert ezen eljárásra a tárgyi illetékfeljegyzési jog, szemben tehát (a tárgyi költségmentes közigazgatási) panaszeljárással és közigazgatási perrel (ide értve a Kúria előtti felülvizsgálati eljárást is) szemben nem terjed ki és minden más megelőző eljárástól eltérően itt hiánypótlásnak sincsen helye (Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 62.§ (1) bekezdés, Bsz. 41/C. § (6) bekezdés c) pontja). Mindenesetre természetesen Indítványozó panaszát nem arra alapozza, hogy alkotmányellenes a Közzétett Határozattól eltérés.

[Az Alaptörvényben biztosított jog sérelme]

[9] A jelen indítvány útján **Indítványozó az Alaptörvény V. cikkben biztosított jogos önvédelemhez fűződő joga sérelmére hivatkozással kéri a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg Ítélet és az alapul fekvő, Fővárosi Törvényszék által hozott ítélet alaptörvény-ellenességét és semmisítse azokat meg. Az Alaptörvény V. cikke szerint „Mindenkinek joga van törvényben meghatározottak szerint a személye, illetve a tulajdona ellen intézett vagy az ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához.”**

Noha az Alaptörvény V. Cikke szerinti alapjog csupán a saját személy (vagyon) elleni támadást nevesíti, ugyanakkor a Btk. az alaptörvényi felhatalmazás alapján ezt kiterjeszti mások személye (továbbá a közérdek) elleni jogtalan támadás arányos elhárítására is. A Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk) 22.§-a pedig ezen alkotmányos felhatalmazás alapján az alapjogot a következőképpen specifikálja:

(jogos védelem miatt) „Nem büntetendő az a cselekmény, amely a saját, illetve más vagy mások személye, javai vagy a közérdek ellen intézett, illetve ezeket közvetlenül fenyegető jogtalan támadás elhárításához szükséges.”

Ez egyértelműen megfelel az Indítványozó történeti tényállás szerinti magatartásának, mellyel összefüggésben az Ítélet szerint bűncselekmény egyszerű gyanújának mérlegelésére van lehetőség akként, hogy az előállításnál nem a büntető anyagi és eljárási jog szabályait kell figyelembe venni, hanem a rendőri jelentésből kell kiindulni.

[A jogérvényesítési határidő megtartottsága]

[10] Az Ítéletet Indítványozó jogi képviselője 2021. január 28-án vette kézhez. A Indítványozó az alkotmányjogi panasz benyújtására rendelkezésre álló jogérvényesítési határidőt a mai nappal betartotta, figyelemmel arra, hogy az eredeti alkotmányjogi panasz indítványt az Abtv. 30. § (1) bekezdésében előírt határidőben, az Ítélet kézbesítésétől számított 60 napon belül benyújtotta, konkrétan azt 2021. március 29. napján 20. óra 07 perc 26 másodperc időben elektronikusan feladta.

III. A PANASZ TARTALMI ALAPÚ BEFOGADHATÓSÁGA

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság a panaszt akkor fogadja be, ha annak tárgya **bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség** vagy **alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés**. Megítélésünk szerint jelen ügyben mindkét feltétel teljesül.

[11] A Panasz befogadhatóságát jogos védelemhez való jog gyakorlásának korlátozása alapozza meg, mely érdemben befolyásolta az Ítéletet, Indítványozó álláspontja szerint ugyanis a Kúria keresetet végül elutasító Ítélete alkotmányellenesen állapítja meg azt, hogy a jogos védelem esetén a bűncselekmény egyszerű gyanúja fennállhatott. Ezen **tévedés közvetlen eredménye a kereset elutasítása, vagyis a döntés érdemben befolyásolta.**

[12] Indítványozó megítélése szerint emellett alapvető, elvi jelentőségű alkotmányjogi jelentőségű kérdés is, hogy **amennyiben nyilvánvalóan, laikus számára is világosan megállapítható módon jogos védelemi helyzetben sietnek állampolgárok egymás segítségére személy elleni jogtalan támadás arányos elhárítása érdekében, akkor lehetséges-e a jogtalan támadást elhárító személyek előállítása azon az alapon, hogy bűncselekmény egyszerű gyanúja megállapítható.**

Indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvényben elfogadásakor új jogként kodifikált jogos védelemhez fűződő jog gyakorlása nem eredményezheti azt, hogy a bűncselekmény bármilyen, akár egyszerű gyanúját megállapítsák rendőri intézkedés során, akár közigazgatási eljárásban.

IV. AZ ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG RÉSZLETES ALÁTÁMASZTÁSA

[13] A jogos védelemhez való az Alaptörvényben a korábbi Alkotmányhoz képest új, noha természetesen az Alkotmánybíróság már határozatában foglalkozott az állam élethez való joggal összefüggő intézményvédelmi kötelezettségével és a jogos védelemmel is, sőt Sólyom László a 23/1990 (X.31) AB Határozathoz fűzött párhuzamos indokolásában ezt külön is elemezte (4. pont). Eszerint a „megtámadott (vagy az érdekében fellépő személy) a támadóval szemben a társadalom védekezését valósítja meg”. Indítványozó előtt mindazonáltal nem ismert az Alkotmányjogi gyakorlata az Alaptörvény V. Cikke kapcsán, a 3312/2017. (XI. 30.) AB határozat is csak párhuzamos véleményben érinti röviden.

Jelen panasz terjedelmét és kereteit meghaladja azon jogpolitikai kontextus bemutatása, mely ugyanakkor vitán felül szükségessé tette 2011-ben a jogos védelem önálló alapjogként deklarálását. Ezen alapjog részletszabályait a büntető anyagi jog adja meg az Alaptörvény V. Cikkének keretei között.

Indítványozó ezért elvi érveléssel kívánja rögzíteni, hogy bár a rendőrség, mint általános bűnüldözésért felelős hatóság eljárására a rendőri intézkedések során és azok kontrollja esetén panaszügyekben vitán felül a közigazgatási jog szabályait is kell alkalmazni, a bűncselekménnyel összefüggő előállítási okok esetében azon előkérdések megítélése, hogy mikor valósulhat meg egy bűncselekmény, hogyan alkalmazandóak az azt kizáró okok, így a jogos védelem szabályai, elsősorban büntető anyagi jogi és büntető eljárásjogi jogkérdésnek kell tekinteni.

[14] Előrebocsátandó, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 273.§ (1) bekezdése szerint a *„bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni, vagy ha erre nincs módja, a rendőrséget tájékoztatni”,* s a történeti tényállás szerinti cselekménykor hatályos 1998. évi XIX. törvény 127.§ (3) bekezdése ugyanígy rendelkezett.

Jelen ügyben azt kell vizsgálni álláspontunk szerint, hogy a rendőrségnek egy adott helyszínen milyen sorrendben kell az őt nem vitásan megillető mérlegelési tevékenységét elvégeznie akkor, amikor egy jogos védelmi helyzetet tapasztal. Felmerülhet-e a jogtalan támadás elhárítása kapcsán garázdaság-, a jogtalan támadó helyszínen tartása esetén személyi szabadság megsértése gyanúja? Hangsúlyozandó, hogy a konkrét ügyben a helyszínen nem volt feltárható a jogos védelem túllépését alátámasztó semmilyen adat, a tényállást 8 személy észlelte és a támadón kívül 7 személy, köztük a sértett, a három támadást elhárító személy és további három teljesen független, elfogulatlan, semleges tanú is lényegében ugyanúgy adta elő.

[15] A Btk. Indokolása szerint az „*elkövető büntetendőségét és a cselekmény büntetendőségét kizáró vagy korlátozó okok olyan körülmények, amelyek miatt a cselekmény már az elkövetéskor sem büntetendő, vagy amelyek miatt a büntetendő cselekmény elkövetője már az elkövetésekor sem büntethető.*

Ennek megfelelően ezek az akadályok két csoportba oszthatók. Az első csoporthoz tartozó okok a cselekmény büntetendőségét zárják ki (objektív kizáró okok), míg az okok másik része az elkövető büntetendőségét zárja ki (szubjektív kizáró okok). A cselekmény büntetendőségét, azaz társadalomra veszélyességét kizárja a jogos védelem, a végszükség, valamint a jogszabály engedélye. A cselekmény büntetendőségének hiánya automatikusan kihat minden elkövetőre, ezért ezek az okok a büntetőjogi felelősség objektív akadályai. A szubjektív kizáró okok az elkövető bűnösségét zárják ki, vagy korlátozzák. Ide sorolhatóak a gyermekkor, a kóros elmeállapot, a kényszer és a fenyegetés, valamint a tévedés. Szemben az objektív okokkal, a szubjektív ok fennállását elkövetőnként, egyedileg kell vizsgálni.”

[16] A Btk. 339.§ (1) bekezdése szerint a garázdaságot követ el az, aki „*olyan kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen*”. A különös részi tényállások anyagi jogi vizsgálata körében Indítványozó utal arra, hogy a Nagykommentár szerint emellett a garázdaság esetén a „*Kihívóan közösségellenes a társadalmi együttélési szabályokkal nyíltan szembehelyezkedő, provokatív, kötekedő, öntörvényű magatartás, amellyel az elkövető a közösségi együttélési szabályok leplezetlen, gátlástalan, nyílt semmibe vételét fejezi ki (BH2007. 283.). (...) nélkülözi a kihívó közösségellenességet a jogos védelmi helyzetben – a személy ellen intézett támadás elhárítása érdekében – kifejtett erőszakos magatartás, s ezért az garázdaságot nem valósít meg (EBH2009. 1938., EBH2017. B.10.).*”

Ezen túl az EBH2009. 1938. döntésben a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a „*jogos védelmi helyzetben - a személy ellen intézett támadás elhárítása érdekében - kifejtett erőszakos magatartás nélkülözi a kihívó közösségellenességet, ezért garázdaságot nem valósít meg.*” Az EBH2017. B.10. határozat szerint pedig a Kúria rögzíti, „*a jogtalan feltartóztatással szembeni tetteges terhelte fellépés a jogos védelem körébe tartozó megengedett erő kifejtés, tehát szükséges elhárító magatartás volt, amely a társadalomra veszélyességet nélkülözött.*”

[17] A fenti joggyakorlatban kikristályosodott álláspont korántsem újdonság, ugyanis a Legfelsőbb Bíróság már a BH1990. 326. sz. döntésben (melyben a korábbi Btk. a 1978. évi IV. törvény 175. §, és a korábbi, szintén a jelenleg hatályos törvénnyel gyakorlatilag egyező szövegű 1973. évi I. törvény, a Be. rendelkezéseit elemzi), kimondta, hogy „*bűncselekmény elkövetésén tetten ért személy fogvatartása esetén, jogellenesség hiányában személyi szabadság megsértésének bűncselekménye nem valósul meg (...)* A III. r. terhelte magatartása nem tekinthető kihívóan közösségellenesnek. (...)

Az adott esetben a (...) terheltet jogtalan támadás érte (...) éppen ezért azzal, hogy a támadás elhárítása után a hatóság várható megérkezéséig az I. r. terheltet erőszakos módon visszatartotta, lefogta és ennek során kisebb sérüléseket okozott neki, nem viselkedett közösségellenesen, nem sértette meg az együttélési szabályokat.

A garázdaság bűncselekményét tehát - törvényi tényálláselem hiányában - nem valósította meg. A III. r. terhelt az I. rendű terheltnek a rendőrség megérkezéséig történő lefogásával a Btk 175. §-a szerinti személyi szabadság megsértését sem valósította meg, mert a Be 91. §-ának (5) bekezdése értelmében a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt haladéktalanul a rendőrségnek átadni. Ez a bűncselekmény tehát az adott magatartással jogellenesség hiányában nem valósult meg."

[18] Ezért megítélésünk szerint jogos védelem – melyet a Közzétett Határozat is rögzített – esetén a Btk. általános részéből kiindulva, **fogalmilag sem jön létre bűncselekmény**, bűncselekmény gyanúja ebből kifolyólag nem lehet az előállítás alapja (Rtv. 33. (2) bekezdés b) pont). De a fentiek szerint a különös részi tényállások összevetése nyomán is arra a következtetésre kell jutni, hogy nem jött, nem jöhetett létre bűncselekmény jelen ügyben. **Bűncselekmény** (egyszerű, Rtv. szerinti) gyanújának **megléte kellett volna ahhoz, hogy az előállítás arányosságának mérlegelését végezhesse a rendőrség a helyszínen.**

Először ugyanis azt kell mérlegelni, hogy a jogtalan támadást elhárító Indítványozó és társai cselekménye megvalósíthat-e valamilyen törvényi tényállást. A példa kedvéért megjegyzi Indítványozó, hogy amennyiben pl. 5 éves gyerek akár el is követ egy rablást (gyermekkor: szubjektív büntethetőséget kizáró ok) akkor sem kerülhet sor ezen előállítási ok mérlegelésére, mert nyilvánvaló a bűncselekmény hiánya.

A téves Ítélet szerint jogos védelem esetén is kizárólag a közigazgatási jog szabályait kell alapul venni és ezeknek megfelelően helyesen állapította meg a rendőrség, hogy Indítványozó esetén megállapítható volt a bűncselekmény egyszerű gyanúja.

[19] Indítványozó határozott álláspontja szerint ugyanakkor abban az esetben, ha a rendőrséget egy, már a bejelentés szerint is jogos védelmi helyzethez irányítják helyszínre, akkor különösen, de egyébként is elvárható, hogy a rendőség képes legyen a bűncselekmény elkövetésének és így az előállításhoz szükséges gyanúnak nyilvánvaló hiányát megállapítani a helyszínen és ne lehessen opció a jogtalan támadást szükségesen és arányosan elhárító személyek előállítása.

Indítványozó úgy ítéli meg, hogy a kúriai Ítélet más jogági evidenciát figyelmen kívül hagyó, téves jogértelmezése megengedi azt, hogy a rendőrség előállítása mellett döntsön.

Indítványozó álláspontja szerint ennek akkor is alapelvi jelentősége van, ha utóbb előállítása aránytalannak bizonyult, mert az arányosság mérlegelésére csak akkor kerülhet sor, ha a rendőrség bűncselekmény elkövetésének egyszerű, rendőri intézkedéshez szükséges mértékű gyanúját megállapítja.

Indítványozó álláspontja szerint az Ítélet és elvi tartalma a jogos védelem szabályai szerint más állampolgárok segítségére siető állampolgárokat eltántorítja attól, hogy ezen jogon kívüli állapotban fellépjenek bűncselekmény sértettjeinek érdekében és bénító hatást gyakorol az állampolgárokra ezen alapjoguk gyakorlására.

[20] Tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Indítványozó és társai ellen a jogellenes támadó könnyű testi sértés vétsége miatt indított magánvádas büntetőeljárásban, első fokon a jogos védelemre tekintettel, bűncselekmény hiányában a Budai Központi Kerületi Bíróság 8.B.1565/2020/28. számú ítéletével született felmentő rendelkezés. A magánvádló ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságon folyik büntetőeljárás személyi szabadság megsértése és más bűncselekmény miatt 25.B.13.485/2017. számon – ezen személy előállítása jogszerű volt.

V. AZ INDÍTVÁNY

[21] Az Indítványozó a fentiekben kifejtettek alapján kéri a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, a 24. cikk (3) bekezdés b) pontja alapján **állapítsa meg az Ítélet alaptörvény-ellenességét és azt semmisítse meg** a Fővárosi Törvényszék 110.K.701.858/2020/8. ítéletére is kiterjedően.

Budapest, 2021. május 18.

[REDACTED]
[REDACTED] Indítványozó képviselőjében:
dr. Fazekas Tamás, ügyvéd

DR. FAZEKAS TAMÁS ÜGYVÉD
[REDACTED]

